

Een heer in eenigszins vreemde kleding, „een echte heer van buiten” dacht zij, stond voor de deur en vroeg:

„Wel vrijster is je mevrouw t’huis.”

„Ja wel meneer!” antwoordde Daatje een beetje knak, dat het „juffrouw” er voor haar niet af kon.

„Nu, zeg mevrouw dat dokter Adrichem er is.”

De meid had nooit dien naam gehoord en wist dus nog minder dat die vreemde man, mevrouw’s oom was; zij liet hem dus even op de mat staan, tikte aan de deur der huiskamer, wierp een snellen blik op haar nog steeds preekende meesteres en op de schreiende Marie en diende Dr. Adrichem aan.

„Wat, oom hier?” riep Charlotte, vergat al haar huishoudelijke zorgen, en liep den gang in, haar oom tegemoet, die daar nog wachtte.

„Wel oompje! Wat een verrassing! U hier? En waaraan heb ik het genoegen en de eer van uw bezoek te danken?”

„Nu kind, dat vertel ik je niet in drie woorden.”

„Komt u binnen, oom, Zandberg zal dadelijk t’huis zijn. Wat een verrassing, weet Ma al dat u in stad is?”

Terwijl mevrouw haar oom zoo hartelijk verwelkomde, was Daatje brandend van nieuwsgierigheid op haar kameraad toegelopen en vroeg haar:

„Hoe is ’t, moet je weg?”

Marie kon niet antwoorden, al wilde zij ook.

„Nu, trek je dat maar zoo niet aan. Hij is er ook nog! Hij is oorzaak dat je in den knoei zit, laat hij er je nu ook uit halen. Voor mijn part ga je maar heen! Ik ben op mijn fatsoen gesteld en weet je, ik heb ’t altijd gedacht dat jij de rechte zus niet was.”

Mevrouw kwam met haar oom binnen en de beide meiden trokken af, Marie schoof snel door de porte brisée in het salon, Daatje verzette voor het oog iets aan de koffietafel en ging heen door de gangdeur.

„Ja” zeide oom, toen zij alleen waren, „ik begrijp dat je vreemd opkijkt nu ik zoo in eens uit de lucht kom vallen, want zoo dikwijls kom ik jelui niet ophouden; ik zal ook niet veel tijd verliezen aan pourparlers maar je liever dadelijk zeggen waar ’t op staat.”

„Oom, u drinkt toch een kopje koffie mee?”

„Ja, dat kan ik wel doen. Ik ga met den trein van 2.10 weer weg.”

„Naar Duinwijk?”

„Waar anders? Ik kan niet lang gemist worden, juist nu!”

„En is u al in de Vondelstraat geweest?”

„Nee, daar heb ik geen tijd toe.”

„Maar oom! Wat zal Ma zeggen?”

„Ja dat kan me niet schelen! Doe mijn groeten en zeg tot een volgenden keer, dat gebeurt misschien over een jaar of tien op zijn vroegst.”

„Maar oom u is nog nooit bij mij geweest en ik ben toch al zes jaar getrouwd.”

„Nu je hebt er toch wel om kunnen eten en drinken, hoop ik? Maar laat